

Editorial

Llegir bé és un dels plaers més grans que pot proporcionar la soledat, deia Harold Bloom, però el camí per arribar-hi és sovint costerut i, sobretot, on comença? És precisament en aquest principi on apareix la figura del mediador, algú que ocupa el tercer vèrtex en el triangle imperfecte que formen infants, adults i llibres. Com evidencia Àgata Losantos en «Tants caps, tants barrets (mediadors)», el perfil d'aquest ofici és divers i depèn de molts factors, no solament de l'edat dels destinataris i de l'àmbit en què es realitza –la família, l'escola, la biblioteca, la llibreria, etc.–, sinó també de l'experiència personal i de les vivències com a lector, sense oblidar el marc teòric: la mediació és un procés que requereix necessàriament una planificació i una continuïtat en el temps, explica Martina Fittipaldi en l'article que obre el dossier d'aquest número de *Faristol*. Per tal de mostrar la varietat de la tasca del mediador, en aquestes pàgines Glòria Gorchs, Marta Roig i Natàlia Martínez repassen deu anys dels laboratoris de lectura, un tipus d'intervenció que s'ha consolidat, entre altres motius, gràcies a la celebració de les Jornades de Laboratoris, una trobada de reflexió i de complicitat entre diferents professionals del gremi. Després, Marc Alabart Barba analitza com han de ser els clubs de lectura per a infants i joves perquè contribueixen al creixement com a lectors dels participants. I Marina Llompart fa una ullada a la mediació a Internet: en el món virtual, la prescripció sol tenir èxit si apareix lligada a un nom que ha aconseguit un cert prestigi en les xarxes socials. Tanca el dossier la mirada de Joan Portell, amb un deix d'escepticisme, sobre el flamant Pla nacional del llibre i la lectura de Catalunya.

Si parlem de mediació, la Bibliobosc del Montseny és un espai excepcional: «El bosc se'm presenta com una metàfora de la vida on em perdo i em torno a trobar, sempre entre llibres», explica Pep Duran, el seu creador, que ha parlat amb Mon Mas en una entrevista entranyable que ens apropa aquest singular «traginer de contes». En els «Llibres que parlen de...», Pep Molist ha seleccionat més de vint títols de ficció i de no-ficció sobre lectura i mediació. La revista es completa amb el reportatge de Teresa Duran sobre com va renàixer la il·lustració a la Catalunya dels anys seixanta, un fenomen vinculat a les escoles i a la necessitat de materials per a llegir en català: «Es va establir una fecunda simbiosi de complicitat i interdependència entre activistes, mecenes, intel·lectuals, artistes i jovent, un fenomen que ara es comença a divulgar amb el nom de “seixantisme”», explica Duran. Finalment, Juli Palou ret homenatge a Ana Díaz-Plaja amb un escrit comovedor en què destaca, sobretot, l'amistat que els unia.

Com es forja un lector? No hi ha fórmules infal·libles, però sembla que, com recordava Xabier P. Docampo, parlar de llibres és una de les més fecundes, ja siga en un club de lectura, durant un laboratori, a l'aula, en Internet o en qualsevol altre lloc. Virginia Woolf afirmava que l'únic consell que algú pot donar a un altre sobre llibres és que no accepti consells, però, tot seguit, l'autora de *La senyora Dalloway* feia un munt d'admonicions. Sembla, doncs, com declarava Harold Bloom, que, mentre no arribem a ser plenament nosaltres mateixos, rebre consells pot ser-nos útil i fins i tot essencial per a gaudir del plaer –silenciós i solitari– de la lectura. •

Arantxa Bea
directora de *Faristol*

Dibuix de Guridi en
L'enorme i malvat Ferotge, d'Ingrid Chabert
(Brúixola, 2016)